

Bøgholm: Jeg har naturligvis haft lejlighed til at sammenligne de franske og engelske tekster med den danske, da det jo er de franske og engelske tekster, der er afgørende, og jeg vil gerne sige til udenrigsministeren, at jeg synes, han bør komplimentere den eller de embedsmænd i udenrigsministeriet, der har ansvaret for den danske tekst. Det er i sjælden grad lykkedes at finde de helt rigtige udtryk, hvad der ikke altid er let. Jeg kan dog måske, når jeg har sagt det, tilføje en kritisk bemærkning. Jeg mener ikke, at ordet „emolument“ er indgået i det danske sprog. Vi har et ord, der hedder „pengeydelse“, som vel lige så vel kunne have været anvendt — det er ikke noget ændringsforslag, det er kun en randbemærkning.

Der er for mig ikke grund til at gøre mange bemærkninger om dette udkast til konvention i forslaget om ratifikation; det har ikke større betydning for os i den vestlige verden. Vi har i den vestlige verden en diplomatisk praksis, der gennemgående virker godt, og har i og for sig ikke brug for Wienerkonventionen; men den er af betydning for udviklingslandene, der er i færd med at opbygge en diplomatisk tjeneste, og for dem er det rimeligt og rigtigt, at der foreligger bestemte retningslinjer.

Må jeg have lov til at sige, at set fra et lille lands synspunkt er der i denne konvention ting, som man kun kan hilse med tilfredshed. Det hedder — det er noget naturligt, men det hedder udtrykkeligt — at et lands repræsentation ikke kan blande sig ind i det lands forhold, hvor den er akkrediteret. Det hedder — og det er globalt set vel fornuftigt, at det hedder sådan — at et land kan modsætte sig størrelsen af et andet lands diplomatiske repræsentation. Der kan være tilfælde, hvor det kan være nyttigt, at det netop står der.

Det hedder videre — og det tillægger jeg en særlig betydning — i artikel 6, som er en nydannelse i konventionen, at to eller flere stater kan akkreditere den samme person som repræsentationschef i en anden stat, medmindre modtagerstaten modsætter sig det. Set ud fra tanken om et nordisk samarbejde kan der jo komme det tidspunkt, hvor det vil have en interesse for folk i Norden, og det er nyttigt,

det er rigtigt, og det er godt, at der udtrykkeligt skabes en statsretlig forudsætning for at gøre noget sådant.

Jeg kan med disse ord på min gruppes vegne anbefale dette forslag til velvillig behandling.

Per Federspiel: Det er jo i to henseender et ejendommeligt lovforslag. Den ene grund har allerede hr. K. Axel Nielsen påpeget. Den anden er den, at et sådant lovforslag jo aldrig ville være fremkommet, hvis der ikke var opstået henved 150 nye stater i løbet af de sidste 25 år, stater, der ikke kan forventes at vide, hvordan man skal opføre sig diplomatisk. De har altså haft et behov for at få fastlagt regler for disse ting, der har været praktiseret af den gamle verdens civiliserede stater igennem århundreder.

Det er rigtigt, at der er nyskabelse i dette, at man ligefrem lovfæster dette og griber ind i en række lovgivningsområder ved hjælp af en sådan nøglelov. Jeg tror, det er rigtigt, at vi drøfter det principielle i dette spørgsmål i et udvalg.

I øvrigt er der jo ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre til selve lovforslaget. Det indeholder forbedringer på visse områder. Blandt andet fastslår det, at diplomatiske repræsentanter ikke må forulempes på rejser fra det land, hvor de er akkrediteret, til deres hjemland. Noget sådant har vi jo set temmelig ubehagelige eksempler på i Afrika i den allerseneste tid.

Konventionen fastslår også noget, som måske har været draget lidt i tvivl her i landet, nemlig at diplomatiske repræsentationer ikke alene skal beskyttes mod direkte forulempelse, men at også deres værdighed skal beskyttes. Der har jo været en vis tilbøjelighed til at drive udenrigspolitik ved hjælp af demonstrationer, og jeg tror, det er rigtigt, at der fastsættes regler om dette. Jeg går ud fra, at justitsministeren er enig i de bestemmelser, der på den måde vil indgå i lovgivningen, og som måske vil ændre den fremgangsmåde, der hidtil har været anvendt, hvor man vel nok har ladet demonstrationer gå lidt for vidt i mange tilfælde.

På et enkelt område indeholder konventionen og dermed også loven visse begrænsninger, som kan være betænkelige i den